

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an	200 Lei
Pe jumătate	100 Lei
Pe un sfert	50 Lei
În străinătate	500 Lei

Inseria în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava-Mică sub Nr. 3-1933.
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Proprietar și director: IULIU MAIOR
Redactor: SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME
conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Cristos a înviat!

— Cântarea biruințelor de ieri și garanța învingerilor de mâine
ale Bisericii —

Înviearea Mântuitorului nostru Isus Cristos este fundamentul credinței noastre, propteaua cea mai puternică a speranței noastre. „De n'a înviat Cristos — spune Apostolul — zadarnică este predicarea noastră; zadarnică și credința noastră...” Ce ar fi creștinismul dacă n'ar fi înviat Isus Cristos? Fără învierea Mântuitorului n'am avea jertfă, n'am avea jertfitori, n'am avea altare și nici chivote. Botezul însuș nu și-ar avea deplina sa însemnătate, căci prin botez murim în chip mistic cu Cristos și înviem mistic tot cu El. Iată pentru ce toți apostolii au pus la baza predicării lor, învierea Mântuitorului.

Înviind Isus din morți, nu mai moare, și de nemurirea lui a legat nemurirea Bisericii sale. Mântuitorul a început să-și formeze Biserica prin învățatura sa, i-a dat viață prin moartea sa, iar prin preamărită sa înviere i-a dat nemurirea.

Abia s'a născut Biserica, și lumea i-a declarat război de nimicire. Întrebuințatu-s'a împotriva ei focul, fierul, ocele, fiarele sălbatice, calomnia și tot ce poate născoci mintea omenească bolnavă. Împotriva ei s'au unit toate puterile iadului: erezia, schisma, trădarea, lașitatea, violența, corupția, orgoliul, fariseismul și altele multe. Atacată a fost în conducătorul ei suprem, în organizația ei, în independență și în bunurile sale. Nimic nu s'a cruțat din partea iadului, pentru a o doborî și pentru a o nimici.

Biserica catolică a fost mult combătută și prigonită în lungul veacurilor, cum nici o societate de credincioși nu a mai fost. Și a suferit mult, — mult de tot. Iar în urmă însă n'a fost niciodată, dar învingătoare totdeauna. Mult combătută și prigonită este și astăzi, într'o mulțime de țări, unde școlile ei sunt închise sau schimbate în cazarme, bisericile dărâmate sau transformate în magazine, cărciume, teatre; altarele profanate, preoții și credincioșii transformați în făclii vii. Iadul își reînnoiește și azi atacurile împotriva ei, și poate mai furios decât orișicând. Nu e, oare, aceasta, pentru orice minte care judecă sănătos, un semn că premer-

gătoarele atacuri ale iadului au rămas fără rezultat?!

Mai mult! În timp ce dușmanii Bisericii mor și dispar rând pe rând în negura veșnicie, ea singură printre atâtea

ruini stă în picioare cu fruntea ridicată spre cer, rezistă tuturor atacurilor și loviturilor și triumfează în mod strălucitor. În loc să se surpe acest așezământ dumnezeesc, după cum ar dori dușmanii, stă falnic și neclătit, ca o mărturie a celei mai complete înfrângeri a dușmanilor ei. Papii rezistă și astăzi tiranilor de toate culorile cu acelaș curaj, ca și altădată un sf. Leon cel Mare în fața sângerosului Attila. Și vedem noi înșine cu ochii noștri că în timp ce lumea se împletece așa de rușinos în mersul ei, Biserica Catolică apare ca societatea cea mai stabilă și ca puterea spirituală cea mai vie și cea mai necesară. Nouăsprezece veacuri s'au scurs dela întemeierea ei, și cu toate acestea ea este tot așa de actuală azi ca și la început, și ca și mâine și poimâne, până la capetul veacurilor...

Trecând toate acestea prin mintea mea, inima mi-se umple de o mândrie

și de un farmec sfânt față de Biserica catolică și nu pot îndeajuns mulțumi lui Dumnezeu pentru tericirea de a mă fi născut în sinul ei. Urle iadul, uneltează fariseii și conducătorii fără suflet ai popoarelor; ard-ne bisericuțele, calomnieze-ne păstorii, taie-ne capul, ard-ne pe rug, dacă vor, căci scopul nu și-l vor atinge. Isus, înviind din morți, nu mai moare și de nemurirea sa a legat și nemurirea sfintei Maice Bisericii. Cei ce ar dori s'o distrugă, s'ar asemăna șoarecilor, care ar plănuși să roadă Carpații ori Alpii.

Cristos a înviat! Iată cântarea biruințelor de ieri și garanța învingerilor de mâine și de totdeauna ale Bisericii. E cântarea noastră cea mai dragă.

Ioan Vultur

Vizita I. P. S. Dr. Valeriu Traian Frenșiu la Roma

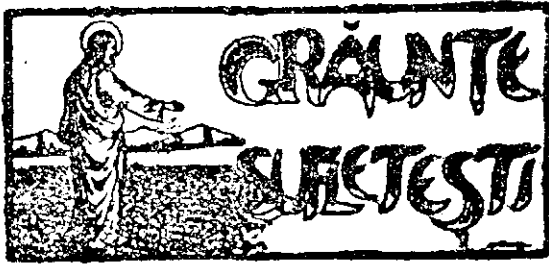
Luni, 23 Martie, a sosit dela Roma I. P. S. Dr. Valeriu Traian Frenșiu, administratorul apostolic al Arhidiecezei de Alba Iulia și Făgăraș.

I. P. S. a stat la Roma mai multă vreme, a luat parte la slujba de mulțămintă făcută în Capela Sixtină cu prilejul împlinirii a trei ani dela încoronarea Preafericitului Părinte, a fost primit în audiență de însuși Sfântul Părinte, deși era încă abia ridicat din patul suferinții, iar pe urmă a făcut vizită mai multor cardinali dela Roma.

I. P. S. Sa s'a reîntors la patrie cu impresia că Roma Papală ne este prietenă și că Vaticanul are cea mai mare bunăvoință față de biserica noastră, iară față de frații noștri robiți din Ardealul cedat cea mai caldă compătimire.

Pregătirea Blăjenilor de sf. Paști

s'a făcut ca de regulă. Elevilor li-s'au ținut exerciții spirituale de câte 3 zile, separat pentru cei mari și separat pentru cei mici. Călugărițele au avut și ele deprinderi sufletești, iară pentru credincioșii din Blaș predicile le-a rostit în acest an Păr. secretar mitropolitan Dr. Al. Todea. Mai pe urmă s'au ținut exerciții pentru teologii și preoții din Blaș. Astfel toată lumea a fost pregătită, prin predici potrivite, prin spovădanii și împărtășii, pentru sfintele Paști.

Ce câștigăm noi din rugăciunile pentru cei din purgator

Din rugăciunile, liturgiile și milosteniile pe cari le rostim pentru sufletele din purgator, nu au folos numai acele suflete sărmene, ci chiar și noi, cuice ne rugăm pentru ele.

Aceasta se vede din cele opt fericiri, dintre cari a cincea spune:

„Fericitii sunt cei milostivi, că aceia se vor milui” (Matei 5, 7). Ori, cine e mai milostiv decât cel ce jertfește pentru sufletele din purgator. Prin urmare toți acești credincioși milostivi pot fi siguri că și pe ei li va milostivi Domnul.

Se mai vede aceasta și din cuvintele Mântuitorului dela Matei 25,40: „Adevăr zic vouă: Intrucât ați făcut unuia din acești frați mai mici ai mei, mie mi-ați făcut”. Și cari sunt frați mai mici, adică mai săraci, decât sufletele din purgator? Ceace am făcut însă Mântuitorului nu rămâne fără răsplată.

În rândul al doilea, rugăciunile, liturgiile și faptele bune pe cari le-am jertfit pentru sufletele din purgator vor fi răsplătite chiar din partea acelor suflete, și încă însuși, și anume atunci, când ele vor ajunge la fericirea veșnică. Vă puteți adică lăchiplu ca acele suflete, cari își dătoresc fericirea nouă, să nu se roage și ele pentru noi către Tatăl Ceresc, și mai ales în ceasul morții noastre și după ce vom ajunge și noi în purgator? E cu neputință, pentru că în lumea cealaltă nu mai există necunoștința și nici un fel de păcat, ci numai virtute și dreptate.

Învățatul călugăr ieșuit Francisc Suarez, unul dintre cei mai de seamă învățați ai bisericii (născut la 1548 mort la 1617), spune că

este cu neputință să nu se mintăiască acele care a eliberat din purgator și numai un singur suflet. Acelaș lucru ni-l spune și sf. Ieronim (născut la 342—mort la 420) zicând: „Suntem cu atât mai aproape de fericirea veșnică, cu cât suntem mai miloși și mai buni față de „sufletele sărmene”. Iară sf. Augustin (născut la 354—mort la 430) ne îndeamnă, să ne rugăm totdeauna și în toată vremea pentru cei morți, și atunci nu vom muri de o moarte rea.

Iată pentru ce spune deci sf. Scriptură a Vechiului Testament, în cartea a doua a Macabei, la cap 12, stih 46: „Drept aceea sfânt și cucernic gând a fost, că au făcut curățenie pentru cei morți, ca să se slobozească de păcate”.

Toți credincioșii bisericii noastre să se roage deci cât mai mult pentru sufletele sărmene din purgator, să dea milostenie dar mai ales să plătească pentru ele cât mai multe sf. liturgii, ca astfel să scape cât mai iute de acolo și să-și asigure și lor însuși fericirea veșnică.

Părintele Iuliu

Pentru monumentul compozitorului Jacob Mureșianu

ne-a trimis d-na Silvia Hătegan n. Nicoară din Turda: suma de Lei 500, simțindu-se foarte fericită că poate contribui și dânsa cu o mică parte la monumentul bunului profesor Jacob Mureșianu, pe care l-a stimat și admirat toată viața sa. „Doresc ca micul și modestul meu gest să fie urmat și de celelalte colegi ale mele de acum 35 ani, care am avut fericirea de a-i fi avut de profesor.”

Cuvinte cu adevărat frumoase, pe cari ar trebui să le citească și recitească miile de elevi și eleve cari l-au avut profesor pe acest mare compozitor, ce zace în pământul sfânt al Blajului fără cruce la mormânt.

Dacă fiecare fost elev și elevă al lui ar jertfi în proporție cu d-na Silvia Hătegan, i-am putea ridica un monument cu adevărat frumos.

Rugăm pe Onorații Domni Preoți, să bine

voiască a face propagandă cât mai mare pentru ridicarea acestui monument.

Până acuma avem adunați și depuși la Banca Populară „Axente Severu” din Blaj suma de Lei 3850.

Badea Nicolae Înțeleptul doctorul satului Despre năravurile rele

H.

Între puterile sufletului, cea mai de căpetenie e „mintea sau judecata”. Celelalte o urmează ne-ee, ca pe o soră mai mare și mai pricepută. Dar pe aceasta, uneori o poate lășela trupul, mai cu seamă prin creșterea lui. Să nu fim înțeles greșit aici! Creșterea n'o primește copilul numai dela părinți, ci și dela școală, și mai cu seamă dela alți copii, adică de pe „uliță”. Ne aducem aminte toți, că la copilăria noastră multe lucruri rele le-am învățat dela alți copii, nu dela părinți, nici dela școală.

În vârsta copilăriei, simțurile trupului au mai multă putere asupra omului, căci judecata e încă în fașe. Trupul cere uneori ceace nu-este de folos, ori poate e chiar stricăcios. Copilul se silește să-și îndeplinească dorința aceea a trupului, fără să se mai gândească ce va fi mai târziu, adică fără a judeca. Astfel se poate obișnui pe încetul chiar cu dușmanii de-al trupului, și chiar de-al sufletului, lucruri mai târziu foarte cu greu să se mai poată depărta de el. Acestea sunt așa numitele „năravuri rele”.

Năravurile rele omul le învață dela alții, sau din curiozitatea lui; și de multe ori le învață pe sub ascuns, așa încât cel din jurul său îi bagă de seamă numai târziu, când năravul a prins rădăcini adânci în sufletul lui, și când acela a ajuns să orbească „mintea sau judecata”, și a reușit să și o tragă pe partea sa. Atunci omul foarte cu greu se va mai putea îndrepta.

Cel mai bun leac împotriva năravurilor rele

Foia „Unirii Poporului”

„Pace vouă”

Din mormânt Mântuitorul
A 'aviat cu-a sa putere
Dăruind lumii viață
Prin slăvita-i înviere.

Glasu-i dulce pe toți cheamă
Astăzi la „viață nouă”;
Mângâietor cu iubire
Blând ne zice „pace vouă”.

Filor, veniți la mine,
Lăsați grija cea lumească,
Lăsați ura, dușmănia
Și primiți pacea cercască.

Iacob Suciu

Plânge o femeie

În est mormânt e în toi. E vară și soarele cald își împăruie razele-și gâbene peste câmpurile albe. Un car cu cai trece șagmotos pe drumul pietruit. Norii de colb ce rămân în urmă-și se înalță valuri, valuri, spre cerul al-

bastru. În fața unei case, un câine doarme pe pragul dela poartă. Din când în când cu ochi închiși, se repede cu gura căscată după vre-o mișcă ce-l mângâie cu piciorușele-și negre și cărnoase, pe nas. Trece apoi pe drum, în goană sălbatică o mașină care iarăși ridică praf alb în urma sa. Câinele s'a ridicat și a alergat lăcrând în urma mașinei ce se depărta. Apoi, s'a întors din nou la locul de odihnă, mârâind.

E la amiază. Un clopot își bate limba de timpul de aramă anunțând ora mesei. Prin sat trec femei spre fabrica de var, ducând de-a-mănecare bărbăților osteniți. Pe cărăria ce duce la gară se vede trecând un mic convoi. Un fărâș binefăcut, nu prea tânăr, cu o traieță de merinde în spate, pășește îndesat, cu capul plecat, cu fruntea posomorâtă pare a fi un arestat. Îi urmează o femeie cu o fetiță mică în brațe, învelită în scutece și alți doi copii și vin în urmă, mișcând repede din piciorușele lor străambe. Sunt rău îmbrăcați, desculți cu cămășuțe albe de până pe ei, cășec prin colbul care le-a albit piciorarele. O hii femei sunt roșii și umflați de plâns. Copila din brațe începe a scânci. Au ajuns la gară, o gară sărăcoasă dar aproape pustie. În față, un păr își arată roadele încă verzi. Mai încolo se văd niște lăzi, curi se pare că așteaptă să fie încărcate pe trenul care încă n'a avut semnal. Pe linia a li-a un tren de marfă face manevră, scârțâindu-și roțile și urlând din când în când

înă finera-i gros. Un celerist apare dintr-un magazin logănd un cântec.

— Mai este până la tren, bădicule? Întrebă omul cu fruntea posomorâtă. — Apoi e mai fi, zise celeristul trecând nepăsător mai departe. Femeia s'a așezat pe o bancă și și-și lăpțează coala. Ceilalți doi copii se joacă aruncând cu pietricele între șine. Ș-fai gârta roșie și începe a striga: — Măi, nu mai aruncați cu pietre, că vă bat! Apoi întorcându-se spre omul ce era așezat pe bancă lângă nevasta sa cu copilul în brațe: — De ce i loane? unde te duci? — Să trăiești, d-le zeu, zise omul ecuilându-se, mă duc și eu la concentrare și poate că, cine știe dacă nu, pe front. — Apoi fiecare trebuie să se facem datoria, zise șeful strecurându-se în birou. — Da, da, fiecare trebuie să se facem dator a, îngână Ion, numai că D-ta nu l v-odez frunte și apoi n'ai nici copil. Apoi se întoarse către nevasta care și legat acum fetița: — Mario, ce mă duc să visez foaia. Departe... se auzi un șuierat de tren. Femeia tresări, și apoi fugi lute la sala de așteptare și și strigă bărbatului: — Ioane, Ioane, vine trenul. Dar, o linuți împegați dela birute. — E un tren de marfă, mulere.

Ion și-a vizat foaia de drum, apoi a țepit afară. Trenul de marfă sosise în gară, puștat și scoțând din timpul parcă ostenit, trei șuierări sidente. Mai era vre-o jumătate de oră până la trenul personal. Ion se opri în fața nevastei: — Apoi, cum și-am spus, făcând

stă să ajunge să pătrundă în suflet și să orbească mintea, este „vegherea” celor din jurul copilului, cu mare atenție, la prietenii, ocupații, vorăși de joacă, mâncare, băutură, muncă, o altă vorbă și citire.

Năruvul rău e o boală a sufletului, foarte primejdiosă, căci poate pierde, nu numai trupul ci și sufletul, pentru veșnicie.

N. Lupu

Sinod preoțesc

În ziua de 19 Martie s. c. s'a ținut în comuna Petros jad. Huzedoara sinodul de primăvară al districtului protopopesc român-unit al Jului. De dimineață s'a slujit sf. liturghie a înaintesfintelor. A predicat cu multă convingere M. Os. Ioan Traian despre „Urmările păcatului”. Cu această ocazie s'ac spovedit și cuminecat peste 100 de credincioși. După sf. Liturghie s'a slujit un părăstas la mormântul preoților Ioan Bora sen. și Ioan Bora iun.

Apoi preoții au mers la școala primară, unde Păr. Ionuță Pop, protopopul tractului, printr-o simțită vorbire deschide sinodul. Se citește procesul verbal din sinodul de toamnă împreună cu observațiile mai marilor. Se acordă elevului Alia Victor din clasa VI o bursă de 2500 lei și un premiu de 1000 lei elevului refugiat Serb Ean. Pentru ajutorarea celorlalți elevi refugiați de la Liceul de băieți din Petroșani, toți preoții cu multă însușire — donează în total suma de lei 4600 lei. Vorbește Păr. Nicolae Theban despre „Indisociabilitatea căsătoriei”, iar Păr. Iuliu Miclea despre Liturghia înaintesfintelor.

În urma abuzării Păr. Alimpuț Suciu de la funcția de notar districtual a fost ales Păr. Ioan Traian. Urmează diferite propuneri din

partea preoților Iuliu Miclea, Ieronim Hangea, Nicolae Theban și Vasile Berinde. Păr. Vasile Fernea prof. de religie a stăruit să se introducă în biserică noastră o devoțiune specială către sf. Iosif.

La ora 3. d. m. sinodul se închide cu mulțumită către Dumnezeu, pentru darurile ce le-a revărsat cu prilejul acestei zile de înălțare sufletească.

Păr. Lucian Boelac

Misiuni sfinte la Henig-Alba

Dominecă 15 Martie crt. s'au ținut misiuni sfinte în comuna Henig de către preoții din „Cercul preoțesc Straja”. La invitarea Păr. I. Cărașiu, preot în localitate, au venit Păr. Nicolae Pușcă-Straja, Păr. Nicolae Țăresan-Hăpris, Victor Marcu Berghin și Păr. Victor Negrea din Ghirbom.

Cu această ocazie s'au făcut peste 250 mărturisiri și cuminecări. Biserica a devenit nelăcăpătoare față de numărul mare al credincioșilor ce au luat parte la sf. liturghie.

Au predicat la sf. liturghie Păr. Nicolae Pușcă despre sfânta spovedanie, iar Păr. Nicolae Țăresan despre păcatul de moarte. După masă la vecernie a predicat Păr. Victor Negrea despre sf. euharistie, arătând binefacerile sf. cuminecări mai ales în timpurile grele prin cari trecem.

Credincioșii din comuna noastră au trăit adevărate clipe de înălțare sufletească.

Roșcovei I. Obreja

Un țăran, vrednic Ioan Filimon

În Poiana Atudului, a reposat în zilele acestea vrednicul țăran fruntaș al satului său, Ion Filimon la vârsta de 86 ani. Bătrânul Filimon a fost peste 36 de ani cântărețul de strună la biserică satului său. A crescut 5 feciori și trei fete, toți în viață. Unul din ei a absolvit școala și s'a făcut preot, azi e confesor militar, gr.-catolic, și e pe front unde. Nici n'a fost la lamormântarea tatălui său.

Celalți toți gospodari harnici, cu mulți

copii, au făcut o îngropăciune frumoasă părintelui lor, la care a slujit pe lângă preotul satului, Păr. Sârbu și fostul preot de mai înainte din Poiana, părintele Traian Ștefa. acum paroh în Teluș.

Bătrânul Filimon era născut, din 9 Martie 1857, anul războiului din Crimeea. Și a murit tot în ziua de 9 Martie, după ce împlinise 86 de ani.

Pe mulți i-a petrecut el cu cântări duioase la mormânt, vrednic este ca și noi să-i petrecem cu un cuvânt de despărțire și de pomenire. Dumnezeu să-l odihnească!

Ioan Ludeanu

Vești bune din Igrăș

Ca număr parohia noastră Igrăș din vicariatul Timișoarei, este o parohie mică și săracă abia 200 suflete în mijlocul unei populații de 3000 locuitori, câți numără comuna noastră. Dar așa mică și săracă cum e aceasta parohie, e numai suflet. În ea se muncește cu mare dragoste pentru Isus Cristos, dăruită vrednicului și iubitelui nostru păstor sufletească care, însușit de dragostea lui Isus Cristos și cu o credință mare în ajutorul lui Dumnezeu, a reușit să ne întărească sufletește și să renoveze sf. biserică stricată rău în urma unui cutremur de pământ.

Toți credincioșii, deși săraci, cu drag l-am ascultat, jertindu-ne fiecare din pașinul nostru, astfel că în cursul anului 1941 Păr. nostru Ioan Firitea a putut să colecteze suma de Lei 56 697 cu care sumă ne-am făcut un iconostah, care e podoba bisericești noastre; iar cu restul de 6617 lei ne-am împodobit bisericuța cu un prapor. Renovațiile sf. biserici ne-au costat 60,749 Lei.

Ea, curatorul bisericii, aduc și pe această cale cele mai sincere mulțumiri tuturor donatorilor, cari ne-au ajutat la renovarea sf. noastre biserici și rog pe bunul Dumnezeu, să-le răsplătească la mînt darul lor.

DIMITRIE ROȘU
curator l. bisericesc.

face și cere calul dela badea Vasile și să te duci și tu când vei putea, să mai aduci piatră de var la fabrică. Cel puțin să ai și tu ceva bani în casă. Ai grije de Ionel, că tușește rău. Nu-l lăsa să meargă la Timiș. De no-ți veni pe toamnă, apoi înscrie-l la școală.

Ion se opri. Nu mai vorbea. În schimb femeia începu a plânge încet cu năframa la gură. Pe firele de telegraf, o droaie de rândunele ciripeau dulce. Ion privea în depărtare, un cârd de găște albe trecuă vorbind în timba lor peste șine. Se auzi fluierat de tren. Ion tresări. Trenul personal își arătă negreșja șerpuitoare în depărtare. Apoi se tot mări, se apropia tot mai mult, făcând din hornu l sur. — Vine, auză Ion și Maria deodată sculându-se de pe bancă. Un căne gras se strecura încet printre șine. Trenul sosi în gară în viteză și prinsă sub roți piciorul cănelui gras și laney, care acum se țara urlând în trei picioare.

Ion își îmbrățișă nevasta, sărută fetița, strânse în brațe pe cel doi copii, apoi se urcă pe trepte. Era lume multă în tren. Maria plângea cu hohote, iar micașă din brațe începu a acânci. Lângă gard cănele cu piciorul tăiat șchelăia din gară.

Postiți în vagoane (se auzi glasul conducătorului). Și trenul se urzi încet din loc. Ion plângea. Maria porni și ea după tren plângând cu sughituri cu cel doi copii după ea: — Ioane, Ioane, nu te duce, nu merge. Te-or duce pe front, ai să mori, ce mă voi face eu, ce mă

voiu face? Trenul își accelera viteza, dar ea păcea cu pași tot mai repezi, plângând, cu ochii țintă la un om, la o mână care flutura de pe scările trenului.

Trenul dispăru la colitură, dispăru cu om cu mână cu tot. Femeia rămase neclintită. Copilașii plângeau și ei. — Mamă, unde s'a dus tăticu? De ce nu ne-a luat și pe noi? Apoi văzând că mama plânge mai departe, începură s'o tragă de rochie. — Hai acasă mamă, hai acasă. Dar ea par'că n'auzea, Trenul de marfă de pe linia I, se urzi și el. — Trecl de lângă linie nenorocit-o, vrei să te taie trenu? Izbacni glasul unui ceferlat. Femeia tresări și, se retrase de lângă linie ca un resort. Apoi se îndreptă încet spre leșire.

Pe cărârula șerpuită ce ducea spre sat, se vedea pășind o femeie cu o fetiță în brațe cu doi copii după ea, pășind cu pas mărunt. Un cocostărc sbură peste sat, iar în depărtare se auzi șmerul trenului de marfă. Femeia toarse capul, apoi dispăru la colțul străzii în sat.

Soarele era pe asfințite și razele-i profilate pe orizont, păreau o mare întinsă flăcări.

În vale, Timișul își purta lacrimile pe umerii albi de piatră, murmurând dulce cu buzele-i umede și reci.

Vorhanievski Al.
teolog

Doină

Colo jos în valea seacă,
Am avut o mândră dragă,
Și de dragă ce-mi era
Seara nu puteam cina.
Măca îmi puneă să mînc,
Mie îmi venea să plîng.
Măca îmi puneă de cînd,
Eu oftam dela inimă.
Măca îmi puneă pe masă,
Eu gîndeam la mîndra'n
— Măta și Gheorghe
De pe la jereos
Ori și-o
Co

A 'nviat Isus!

Biruito, Stăpânul veșniciei s'a sculat din mormânt și lumina învierii Lui strălucește cu putere dealungul veacurilor, luminând inimile tuturor celor ce primesc cuvântul lui.

A 'nviat Isus, biruitoarul morții, și toți răstignitorii Lui s'au cutremurat când, li-s'a dat de veste că Isus cel batjocorit și răstignit de ei nu mai este în mormânt, a înviat, s'a sculat din morți cu puterea lui dumnezeiască.

A 'nviat Isus! Ce veste scumpă! De câtă bucurie s'au umplut toți cei cari credeau în El, în anul acestei vești! Dar iată câtă frică și spaimă i-a cuprins pe cei cari l-au batjocorit, pălăuit, scuipat și răstignit pe cruce cu cei fărădelege socotit.

Dar iată, acerată frică și spaimă a ținut numai o clipă, nu s'au căit de faptele lor, nu s'au cutremurat în inimile lor pentru totdeauna, ci îndată, fiindu-le gândurile și inimile lor stăpânite de cel rău, ca să nu rămână de rușine, au voit să l țină pe Isus Fiul lui Dumnezeu și mai departe în negura uitării printre cei morți, trăgându-l, plătindu-i cu bani pe păzitorii mormântului, ca să nu mai spuie adevărul și să spună o minciună.

Dar dușmanii lui Isus s'au înșelat amar și au rămas de rușine și ocară pentru totdeauna.

Isus cel înviat este vestit pretutindeni. Lumina învierii Lui strălucește cu putere pretutindeni și va străluci mereu până la sfârșitul veacurilor când El va pune pe îngerii săi să sune din trâmbițe și morții toți vor învia, iar El, Stăpânul veșniciei va veni pe nori, îmbrăcat în slava Sa, pentru ca să judece popoarele, să judece pe toți răstignitorii Lui, să judece pe cei cari l-au împuns cu săbițele păcatelor lor și l-au trădat pe El prin faptele lor, trăgându-l puterea cuvântului Său.

Infricoșată va fi ziua învierii Lui pentru cei păcătoși, pentru necredincioșii cari nu țin seamă de cuvintele Lui. Și o, câtă fericire, câtă bucurie vor simți toți credincioșii cari au păzit cuvintele Lui, când le va zice: „veniți de moșteniți împărăția cea gătită vouă”.

Frați creștini! Suntem în praznicul cel

mare al învierii Domnului. Sărbătoarea bucuriei... Sărbătoarea învierii, și glasul clopotelor răsună lin și dulcor, chemându-ne tainic la rugăciune, la Biserică... la Isus.

Veniți fraților în acest praznic mare, să ne îndreptăm gândurile și inimile noastre spre Isus, spre Stăpânul vieții noastre. Să trezim în noi dorul după o viață nouă, o viață trăită în supunere și ascultare de Isus și cu ochi în lacrimi să ne rugăm Lui, cerându-i iertare pentru păcatele și fărădelegile noastre cu cari l-am mârșit de atâtea ani, până acum,

Iată glasul Lui răsună astăzi cu putere pretutindeni și chemă pe toți din căile morții să vie la El, în calea Lui cea dreaptă care duce la viață și fericire.

Veniți fraților, după cum ne îndeamnă și sfânta Biserică, ca iertând tot pentru înviere unii pe alții să ne îmbrățoșăm și să zicem fraților și celor ce ne urăsc pe noi! Ne așteaptă Isus, ne primește, ne iartă. Veniți până mai puteți veni; veniți la viața nouă, să trăim în iubire, dragoste, iertare, răbdare, milă, așa pe cum se cade ca unor creștini, cum cere dela noi bunul Dumnezeu. Și atunci suferințele noastre se vor umplea de bucurie și vom putea din inimă să spunem că Hristos? a înviat! Veniți, ne așteaptă Isus...

Plin de iubire cu dor

Ne cheamă azi, ne cheamă blând:

Copii lăsați drumul cel rău

Veniți la Mîr' cât mai curând.

Lumina Lui străluce ast

El a înviat, a biruit,

Veniți la El, cu El să fim

Și să-l iubim necontenit...

Iacob Suciu

Acei cetitori, cari nu primesc vreun număr din „Unirea Poporului” ori îi primesc cu mare întârziere, să binevoiască a ne scrie pe o carte postală, care număr nu l-au primit, ca să putem reclama la poștă.

Asemănarea cu Isus

Spune legenda că atunci când Maria și Iosif au venit din Egipt cu pruncul Isus, la Nazaret se mirau toți locuitorii satului de frumusețea copilului. Și după cum li obiceșea, lumea se întreba, cu cine se aseamănă el mai mult.

— El nu seamănă nici cu Iosif, nici cu mama lui, spuneau între ele rudeniile și cunoștințele.

Și, după ani, copilul Isus vorbea în blăstare din Ierusalim, fariseilor și cărturarilor, ce ascultau nimici. Atunci veni și mama lui, cari căutase mai bine de trei zile. Cărturarii și fariseii au privit o nimici și curioși, apoi și-au vorbit între ei.

— Aceasta a fost mama copilului acestuia minunat? Noi nu vedem între ei nici o asemănare.

Tot așa vorbeau apoi, după ani și mai, acela cari întâlneau undeva, în mulțimea poporului, pe mama minunatului învățator.

— Să fie oare cu siguranță aceasta mama Profetului?, fieceșiau între ele femeile, cari din întâmplare văzuseră pe fericita mamă.

Și așa și era, căci între Isus și Maria nu găseau nici o asemănare.

După ce Hristos a fost răstignit pe cruce și de pe fața lui acoperită de sânge încheșat se desprindeau semnele unei mari și sfâșietoare dureri, mulțimea poporului sta nepăsătoare la picioarele crucii. Unii priveau și vorbeau arătând spre mama lui:

— Femeia aceasta este într'adevăr mama lui?

— Natural. Nu vezi cum seamănă de bine unul cu celalalt.

Intr'adevăr așa era. Intre amândoi, mamă și fiu, era o mare asemănare, o nespus de mare asemănare. Mama se aseamăna în ceasul acela dureros mai bine cu fiul ei, cu Mântuitorul.

Și la fel de atunci se aseamănă lui Cristos toți aceia cari sunt frânți de dureri, dar mai ales aceia, cari stau frânți de durere sub crucea vieții.

DOINE

Frunză verde de alună

Mă dusei noaptea pe lună

Să găsesc o floarecică

Și s'o 'ntreb. de ce 'n grădina

Pleacă fruntea și suspină?

Eu mă plec, floarea-mi răspunde:

„Că o jale mă cuprinde.

„Arde sufletu-mi și geme,

„Că mă trec foră de vreme.

„Trei zile sunt înflorită

„Și apoi cad de vânt pălădă.

„De-abia cresc și mă fac floare,

„Abia mă 'ncălzesc la soare

„Și pe mine cade 'ndată

„Umbra neagră 'ntunecată,

„In-ăi nime nu mă vede

„Floare sunt, ori larbă verde”.

Frunză verde, salbă moale

Bucal pe drum la vale

Junsei pe Leana'n cale.

„Călare, ea pe jos

„Șerdan de fiori frumos.

„Lungi de margele,

„Și pchil la ele.

„Când m'a urli lumea 'ntreagă.

„Codru cu frunza domneasca

„Gerul nu te vestejașcă,

„Că ești casă românească.

Ea mi-o tulbură cu dor.

Ceru-l apă neatinsă

Ea mi-o dă cu dor aprinsă.

Cât am dat-o, am beut,

Leana alta mi-a părut,

Mi-a părut un toporaș

Răcorit de-un izolaș.

De pe cal mă detel jos,

Să iau floarea s'o miros.

Ea s'o prefăcut pe loc

Într'un ștutur de foc.

Vrui să-l prind, el a sburat,

Vrui să beau, apă secă,

Val de mine ce păcat!

Leana, că m'a fermecat.

Fire al Leana blestemată,

De-a mea minte tulburată.

Să ajungl un negru nor,

Ca să plot lacrimi de dor.

Codrule cu frunza lată,

Că mi-al fost tare bun totă,

Când m'a urli lumea toată.

Codrule cu frunza lungă,

Că mi-al ținut cândva umbră,

Mi-al fost ca o mamă dragă,

Când m'a urli lumea 'ntreagă.

Codru cu frunza domneasca

Gerul nu te vestejașcă,

Că ești casă românească.

Calese de prof. NIC. PINTEA

Compozitorului Nicodim Ganea

Al răsărit din unda sănătoasă

A țărânilor veșnic muncitoare

O stea aprinsă 'n noapte 'ntunecoasă

Te-al ridicat spre înălțimi de soare.

Al început să cânti cu mălestris

Și duse ca un avion de Primăvard

Te-al inspirat din munți și din câmpie,

Din holdele de grâu și de secară.

Și melodii cu vlers de ciocârile

Izvoare calde-a sufletului tău

Se 'nștripeau în dulce armonie

Și se 'nălțau în sus spre Dumnezeu.

Poporul, lumea, sta ca și vrăjtită

Și te-asculta cuprinsă de fior,

Mireasma cântecului măestrilită

De-un suflet ce născutu-s'a 'n popor.

Și al purtat pe cap curant aprinse

De glorie pe dreptul meritale,

Dar soarta crudă cu dureri nestinse

Din depărtări mânia ței arată.

Ți-a dat dureri, mizerii, ca răsplătă;

Dar tu cu suflet bun, blând și cinstit

Rămas-al tot cu fruntea nepătată

Și 'n cărunțeala vremi-al îmbrățânit.

Rușii au cerut Englezilor să înceapă ofensiva

Intr-o cuvântare rostită nu de mult de dl. Maisky, ministrul Rusiei, a cerut Englezilor, că dacă vreau cu adevărat să câștige războiul, atunci să înceapă ofensiva împotriva Germaniei. El a mai cerut, ca la îndrăzneala Germanilor să li-se răspundă de către Englezi și Americani tot cu îndrăzneală.

Vizita regelui Bulgariei în Berlin

Regele Bulgariei Boris a făcut o călătorie în Germania, unde a fost primit de dl. Hitler, cu care a avut o lungă întrevvedere. Regele bulgar a mai stat de vorbă, în cursul vizitei sale în Germania, cu mareșalul Goering.

Situația din Anglia și America

Cu toate legăturile pe care le au, Anglia și America încep să simtă lipsurile și greutatea războiului.

În America, guvernul a început să pună dări mari și să scumpească toate lucrurile. În Anglia lipsa lucrurilor de mâncare este tot mai simțită și din cauza acestei scumpeții tot mai mare.

Svonurile de pace sunt neadevărate

În vremea din urmă s'au auzit iarăși unele svonuri de pace, că adică Germania și aliații ei ar fi gata să ceară pace.

Răspunsul dat de conducătorii Germaniei este că toate aceste svonuri nu

sunt adevărate și că Germania nu se gândește la pace, până când nu va câștiga o biruință deplină.

Spre frontul din răsărit pleacă acum trupe numeroase, cari vor zdrobi bolșevismul.

Credința tuturor Germanilor este că odată cu iarna și zăpada va pieri și bolșevismul.

Vizita dlui Stafford Cripps în India

Ministrul englez Stafford Cripps a fost trimis de guvernul său în India, ca să împace pe Indieni mereu nemulțumiți și să-i hotărască să se lupte pentru Anglia. Călătoria dlui Stafford Cripps în India arată că Anglia este la mare necaz și că miniștrii englezi nu mai știu, cum să apere întinsa stăpânire engleză.

Până acum dl Stafford Cripps a avut mai multe întrevederi cu șefii poporului indian.

Războiul din Răsărit

În Răsărit bolșevicii au continuat atacurile pe toate fronturile. Au fost mari atacurile din ținuturile Donetului și dela Kerci. Peste tot bolșevicii au fost respinși de către trupele germane, române și aliate, cari au rămas stăpâne pe pozițiile lor.

La Miază noapte, Germanii au dat atacuri grele împotriva bolșevicilor, cari renșiseră să pătrundă într'una din pozițiile lor.

La Kerci bolșevicii au atacat iarăși

cu multă înverșunare, mai multe zile de-a rândul. Au fost respinși însă și aici.

În ținutul Donetului trupele germane și române au stărlmat toate atacurile bolșevicilor. Pierderile bolșevicilor în aceste lupte au fost mari, atât în oameni, cât și în material de război.

În cursul acestei săptămâni avioanele germane au atacat portul Murmansk dela, marea înghețată din Miază-noapte. În cursul luptelor cari s'au dat au fost doborâte mai multe avioane rusești.

Întâlnirea dintre dl Cripps și Gandhi

În India dl Cripps a căutat de a stat de vorbă cu toți șefii poporului indian.

Între alții domnia sa a vorbit și cu vestitul Gandhi, șeful naționaliștilor indieni. Convorbirea dintre Gandhi și dl Cripps a ținut mai bine de două ceasuri. Dl Cripps a făgăduit Indienilor că le va da mari libertăți și va face ca și India să fie dominion, adică să-și aibă o constituție a sa și să nu mai fie așa de legată de Anglia, ca până acum.

Se spune însă că mulți naționaliști indieni nu sunt bucuroși de făgăduințele dlui Cripps și ar vrea mai bine ca India să fie liberă și neatârnată de Anglia.

Războiul din Pacific

Pe frontul din Răsăritul îndepărtat a venit oarecare liniște, după luptele înverșunate de până acum. După cum a anunțat chiar un militar japonez, trupele japoneze sunt într'o vreme de mari pregătiri. Japonia își organizează acum armata atât de respirată și împrăștiată prin insulele și provinciile de curând cucerite. Se pregătește apoi de mari atacuri atât în Oceanul Indian cât și în Australia.

În Filipine luptele continuă și se crede că ultimele armate cari apără aceste insule se vor preda nu peste mult.

În insula Noua Guinee, Japonezii înaintează biruitori și sunt pe cale de a ocupa și această insulă. În insula Sumatra au fost nimicite cu desăvârșire ultimele armate indo-olandeze, cari mai apărau această insulă.

În insulele Solomon, Japonezii duc înconșinuu trupe, cari vor ataca apoi Australia.

În Birmania, trupele japoneze sunt de asemenea mai tari și înaintază dealungul fluviului Sitang.

Pe o întindere de 8000 kilometri în Oceanul Pacific, armatele japoneze sunt stăpâne pe situație.

Greutatea Angliei, de a face un front nou

În primăvara aceasta pe frontul din Răsărit se dau lupte hotărâte și Englezii se gândesc să atace în Apus pentru a face astfel greutatea Germanilor.

Un front în Apus este însă foarte greu de făcut deoarece întregă coasta apuseană a Europei este bine păzită și Englezii și Americanii nu au pe unde săvâli în Europa.

Rândul Indiei

Focul din Răsăritul îndepărtat se apropie tot mai mult de pragurile Indiei. Pe uscat trupele japoneze sunt în țara vecină în Birmania și se apropie cu înțeleală de granițele indiene.

*Dar ai și azi înaintea ta senină,
Adâncă și smerita mângâiere,
Ca după o noapte vine iar lumina,
Tu ești bătrân, dar cântecu-ți nu pliere.*

Varhaniovschi Alexandru
stud. teolog. an II.

Dor

Mi dor de Satul meu frumos
De munți, văi și coline
De codri verzi de brazi umbroși
Mi dor, mi dor de tine.

De luncile pe lângă râu
Cu căraruși la moară
De lanuri cu holde de grâu
De șes când plugul ară.

Mi dor de Satul meu frumos
De jalnici doine, mândre hori
De Casmel cu teți frumoși
În nopți de șezători.

De căsuțe înalbite
Pierdute prin poene
De fetele frumos gătite
Ca mândre cosânzene

Mi dor de satul meu frumos
Cu dulci amintiri sfinte

*De codri verzi cu brazi umbroși
De două dragi morminte.*

Silvia Hațegan

Voinicul

Frunză verde de mohor,
Ai avut maică fecior,
I-ai dat sufletul din piept
Și cuvântul înțelept.
I-ai dat ochii tăi de foc,
N'ai putut să-i dai noroc.

Că norocul ce i-ai dat
Relele i l-au mâncat
Și l-au dus, măicuț-o, dus
Peste Bucovina 'n sus,
Unde plumbul mănios
Seceră ce-avem frumos.

Tu, maică, să nu suspini,
De-oi muri printre străini,
C'asa mor înstrăinați
Subjogații noștri frați,
Și așa mor sub steag străin
Frații care nu mai vin.

Coloana de Traian Dragoș

Pe mare, în ultima vreme, Japonezii au ocupat grupul insulelor Andamanelor. Aceste insule erau sub stăpânirea Angliei și țineau de India.

Ocupând și aceste insule, Japonezii sunt în stare să deslănțuie un atac și asupra Indiei.

Greutăți peste greutăți

In atențiunea cetitorilor noștri

Gazeta noastră e sortită să treacă, în cursul acestui războiu, prin greutăți din ce în ce tot mai mari.

Mai întâi ne-am pierdut a treia parte din cetitori prin granițele nedrepte, trase peste mijlocul Ardealului. Ne-a venit însă într'ajutor Mitropolitul de cucernică pomenire Dr. Al. Nicolescu, și printr'o cerculară către cucernicii noștri preoți, a scăpat această gazetă dela moartea sigură.

A urmat apoi scumpirea hârtiei și ridicarea salariilor muncitorilor tipografi, pe urma cărora ridicându-ni-se prețul tiparului, am fost nevoiți a ridica și noi prețul abonamentului, dela 150 la 200 lei.

Iată însă că abia am început a răsufla puțin, și Tipografia ne-a urcat, drept dar de Paști, din nou tiparul, pe ziua de 1 Aprilie 1942, cu 30%. În forma aceasta am ajuns ca un număr, de gazetă constător din 8 pagini, să ne costeze aproape 25.000 lei, iară cei 52 numerii dintr'un an laolaltă 1 milion 300 mii lei.

De unde putem însă noi scoate atâta amar de bani?

Tot în aceeași zi, în Sâmbăta lui Lazar, aflăm apoi, cu mare surprindere, din Monitorul Oficial, că dl secretar general al Subsecretariatului de Stat al Aprovizionării a dat o decizie, pe urma căreia, începând cu ziua de 28 Martie 1942, ziarele din provincie trebuie să se vândă cu lei 3 exemplarul.

Va să zică, în vreme ce pe noi ne costează un exemplar de gazetă peste 4 lei; suntem nevoiți a-l vinde cu 3 lei, ceea ce înseamnă o pagubă de peste 1 Leu la fiecare exemplar.

Ce să facem deci?

Înainte de toate, de aici înainte nu vom mai vinde gazetele cu numărul, iară gazeta ori trebuie să apară în numai 4 pagini, ori apoi să ridicăm din nou abonamentul dela 200 la 250 lei la an, adică cu 25%. „Lumina Sateilor” dela Sibiu costează, dela începutul acestui an Lei 260, apare în 8 pagini și nici un cetitor nu protestează. În cazul că am ridica prețul la 250 lei, am apărea și noi regulat în 8 pagini, ca și anul trecut. Anul acesta am fost nevoiți să apărăm de 3 ori în 6 pagini, fiind concentrați muncitorii tipografi.

Rugăm pe iubiții noștri cetitori, să binevolască a ne scrie, cum cred dânsii că ar fi mai bine și mai potrivit. Că de pierit n'o putem lăsa să piară, mai ales acum, într'al 24-lea an de apariție, și după ce a făcut atâta bine poporului nostru dela sate.

Avem toată încrederea în bunul Dumnezeu, căruia ne-am închinat viața, și în Preacurata Sa Maică, — fiindcă Ea nici odată nu ne-a părăsit, — că vom putea trece cu bine și peste aceste două mari greutăți, cu ajutorul bunilor și înțelegătorilor noștri cetitori.

Redacția și Administrația.

Na este Român

cine nu semnează la
Împrumutul Reîntregirii

ȘTIRILE SĂPTĂMĂNI

Dorim sărbători fericite tuturor cetitorilor gazetei și le spunem un creștinesc CRISTOS A INVIAT!

Răsplătirea vitejilor românești. Dl Adolf Hitler conducătorul Germaniei a răsplătit cu decorația Crucea de fer cl. II a pe 36 de aviatori români, cari au luptat la Balki și Marea de Azov. Decorarea aviatorilor români s'a făcut undeva peste Nistru. Aceasta răsplătire a vitejilor românești este un bun răspuns dat acelor cari și acum mai găsesc cu cale să disprețuiască armata română.

Rectificare. Facem următoarea rectificare cu privire la celea publicate în Nr. 11 din 1942 din „Unirea Poporului”: Ioan Binea, care a sput biserica din Bobchalma, s'a născut în Cipău, a crescut în Beșinău. În Adămuș a fost numai așa în trecut, la rudenii de ale lui. În puțin timp rudenii lui au cerșit prin sat, și el, primea bucuros banul și pâinea ce i-se întindea. Din Beșinău s'a căsătorit în Bobchalma, unde trăind o jumătate de an — a cunoscut situația bisericii — și așa a făcut furtul. Deci, nu mai aparține comunei Adămuș la acea dată. Până la judecarea lui, și după aceea, prin Adămuș nu l'a văzut nimeni. Deci Adămușul e pe nedreptul umestecat Adămuș, în 16 Martie 1942. Dtru Copăcean primar, Ion Cosma, notar, Augustin Trif paroh gr.-cat.

Noul preț al ziarelor. Începând de sâmbăta 28 Martie, ziarele din capitală s'au scumpit, vânzându-se un ziar cu 5 lei. Prețul acesta al ziarelor a fost hotărât de minister din cauza scumpirii hârtiei și muncitorilor.

Până când se căsătorește cu autorizații. Mizeriile de a se căsători pe căile ferate cu autorizații se prelungesc până la 1 Mai. Muncitorii agricoli cari merg dela o comună la alta pentru muncile agricole pot călători pe baza autorizației eliberate de postul de jandarmi sau de primarul comunei și vizată de postul de jandarmi.

O căruță cu cai cade într'o răpă. Brigadierul silvic Scrinu Iosf din Boj, venind cu căruța la târg la Hunedoara, pe drum a mai lăsat în căruță și pe o femeie din satul vecin.

La un moment dat cai s'au speriat, și într'o răpă cu căruța cu tot. Nenorocita femeie, care era în căruță, n'a putut să scapă și a fost rănită greu. Caii ca prin minune au scăpat teferi, cu toate că erau prinși de căruță.

Și Japonia se apropie de Paști. Astăzi, când atâtea state sunt dușmane bisericii catolice, Japonia păgână se apropie tot mai mult de Vatican. În Japonia nu sunt decât 1.300.000 de catolici, dar aceștia au 10 dieceze, 324 biserici, 133 mănăstiri, un seminar, 1000 de preoți și 1200 călugări. Șeful bisericii catolice din Japonia este I. P. S. D. arhiepiscopul din Tokio. Începând cu ziua de 28 Martie, Japonia are un ministru la Vatican în persoana dlui Ken Harada iară Vaticanul are un delegat apostolic la Tokio, capitala Japoniei, pe P. S. Paolo Marella, care de astăzi este în Japonia încă dela 1933. Încă o dovadă că biserica noastră este catolică, adică universală, ceea ce înseamnă că este pentru toate popoarele și pentru toate țările:

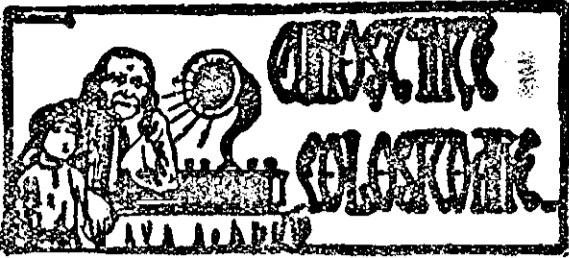
Pe căi greșite. La Lipova, în județul Arad s'a întâmpiat în zilele acestea un grotesc omor. Un tânăr de 18 ani și-a ucis cu toporul mama, o soră de 10 ani și un frățior de 5 ani. Poliția orașului a reușit să prindă pe ucigaș și să-l facă să-și mărturisească grotesc fapta. El a declarat că și-a omorât mama pentru că aceasta nu voia să l'dea destul bani de cari el avea lipsă pentru că să-și petreacă.

Cât ține serviciul militar. Legea de organizare a armatei a fost schimbată în felul acesta: Serviciul militar ține 30 de ani, dela vârsta de 20 de ani, până la vârsta de 50 de ani. Din aceștia 2 ani sunt de serviciu activ, 4 ani în completare, 15 ani în rezervă și 9 ani în miliție. La vârsta de 41 ani toți oamenii sunt trecuți, în miliție. Incorporarea tinerilor se va face în fiecare an la 20 Octombrie.

Și-a pus capăt zilelor, dându-le foc. O moarte cotremurătoare și-a pregătit un om nenorocit din București, a cărui nume nu s'a putut încă afla. După ce și-a mulat balnele în petrol, nefericitul le-a dat foc. Asemenea unei făclii vii, el a leșit pe stradă și a început să aerge până ce a căzut în nesimțire. De la spital nu l'a mai putut ajuta nimica și după câteva clasuri de chinuri mari a încetat din viață.

Opinci din cauciuc sintetic. În Bulgaria s'a reușit fabricarea unei cauciuc sintetic (adică făcut în fabrică, nu scos din arbori) numit „Victoria”, din care se fac opinci pentru țărani, și care e mai bun decât cauciucul natural, pentru că nu poate fi dizolvat de benzina sau de petrol. Primele opinci de acest fel s'au și apărut pe piață.

In Rusia e greu de înaintat iarna. Frigul a fost mai mare anul acesta ca oricând, așa că Germania n'a putut duce înainte, ci a rămas pe lângă cele cucerite. Aici se vede, cu câtă greutate merg trupurile germane, în găr și viața spre Harcov.

„Un cal putere“

Suntem în vremea mașinilor. Dacă ai grân de treerat, aduci mașina. Sfârmitul porumbului îl faci tot cu mașina. Mai demult mașinile le puneau în mișcare oamenii. Apoi au început să fie purtate de cal. Astăzi ori ce mașină e pusă în mișcare de un motor. Cu ajutorul motoarelor lucrează toate fabricile. Motoare pun în mișcare automobilele și camioanele; motoare poartă trenurile și vapoarele și cu motoare zboară avioanele.

Ce mare putere au motoarele! Mașinile cele mai uriașe le pun în mișcare și greutatea cele mai mari le ridică și le transportă dintr'un loc într'altul.

Ori ce motor poartă însemnată puterea pe care o are. Pe unele motoare găsim însemnat de pildă: „10 H. P.", cea ce pe englezește este „10 Horse Power", pe altele găsim însemnat „10 P. S.", cea ce pe nemțește este „10 Pferde Stärke". Atât „Horse Power" cât și „Pferde Stärke" pe românește înseamnă „Cal putere", iar numărul de 10 arată: zece cal putere. De aceea să și nici „motor de zece cal putere" sau motor de „cinci zece cal putere". Ori de „o sută cinci zece cal putere", după cum este motorul de mare.

Cum au ajuns oamenii să socotească puterea motoarelor după puterea calului?

Se spune că după ce James Watt a construit cea dintâi mașină cu aburi, proprietarul unei berării a comandat și el o mașină cu aburi. Avea o pompă pe care până atunci o purta cu un scripete învârlit de cal și acum voia s'o pună în mișcare cu mașina. Nu cunoștea puterea mașinei din care cauză avea totuși mai mare încredere în cal. De aceea l-a lăsat lui James Watt să-l dovedească ce spor de lucru îl poate arăta mașina. Acesta a ales cel mai puternic cal, l'a înhamat la oștea scripetelui și a lucrat cu el fără întrerupere opt ceasuri, până ce calul a căzut de oboseală. După aceea a luat ca unitate de măsură o secundă dintr'un ceas și a căutat câtă apă a pompat cu calul într'o secundă. Găsind că a pompat cu calul într'o secundă, în înălțime de un metru, 75 litri de apă, a zis: aceasta este „un cal putere".

Punând apoi mașina în locul calului, a pompat cu ea într'o secundă, la un metru 750 litri de apă și atunci a zis: „această mașină are putere de zece cal", iar dacă ar fi pompat cu ea 1500 litri de apă, ar fi zis că are putere de 20 cal.

Astfel proprietarul berării s'a convins că puterea mașinei este cu mult mai mare decât a calului și poate pompa cu ea de zece ori atâta apă cât pompează cu calul, iar dacă mașina e mai mare pompează și mai mult.

Așadar „un cal putere" este 75 litri de apă ridicată într'o secundă la înălțime de un metru.

Măsura aceasta de „cal putere" se folosește astăzi la orice motor și când trebuie să cumpărăm vre-o unel care să ne poarte mașina de treerat sau de sfârmit porumbul, ori să ne poarte plugul sau orice altă unealtă, e bine să știm și ce putere are acel motor.

Ion Popu-Câmpeanu

M'a părăsit Dumnezeu

De câte ori mi-se întâmplă să aud pe câte un creștin spunând, când nu l-a reușit cutare plan sau cutare lucră: „N'am avut noroc. Nu-mi ajută Dumnezeu. M'a părăsit Dumnezeu". Și bagă pe Dumnezeu în vină pentru nereușita sa.

De câte ori aud aceste cuvinte, îmi aduc aminte de vorba unui rege al Franței dela 1590 care se certa cu potrivnicul său pentru domnie. El merse cu armată mare asupra Parisului ca să l cucerească și să alunge din scaun pe regele ce se urcase în el. Dar nu putu da lovitură, căci sub zidurile cetății soldații lui într'o zi nu mai vruură să meargă la atac. Doar daseră două atacuri înzadar. Necăjit peste măsură, regele Henric al IV lea zice către un prieten al său: „Uite, ce neascultare! Ce nenorocire! Nu mai pot face nimic. Se vede că — m'a părăsit Dumnezeu!". Atunci prietenul său îi răspunse: „Majestate, mai bine să ne întrebăm: Oare nu noi l-am părăsit pe el? Partatu-ne-am după porunca lui, în timpul de când impresurăm orașul?"

Regele își dăde seama de lucrul adevărat ce îi întreabă prietenul său și plecându-și capul spre Domnul, își mărturisă greșeala de a-l fi uitat și așa vrednic de ajutorul lui nu s'a arătat.

Întreabă-te, dragă cititorule, oare tu de câte ori pornești la un lucru pe care ție îi dorești și zici numai la plecare cu jumătate gura un „Doamne ajută mi", dar, înainte de a începe lucrul, nici nu te-ai gândit la Dumnezeu.

Fost-ai vrednic de ajutorul Lui? Și dacă n'ai reușit, atunci bagă pe Dumnezeu în vină că nu ți-a ajutat? Nu Dumnezeu te-a părăsit pe tine, căci Dumnezeu e îndelung răbdător și așteaptă ca păcătosul să se întoarcă la El, ci, cum spune prietenul regelui, tu l-ai părăsit pe El. Că cel ce nu l-a părăsit pe Domnul și se roagă lui cu credință tare și din inimă izvârâtă, acela Domnul îl ajută, așa cum l-a ajutat apostolului său credincios să meargă pe valuri și să nu se înnece, iar cel ce al doilea, slab de credință, cercând acelaș lucru, s'a scufundat. Așa s' scufundă și lucrurile noastre la tot pasul pentru necredința noastră, pentru depărtarea cea mare dintre inima noastră și Dumnezeu care nu El ne-a părăsit pe noi, ci mai de grabă noi l-am părăsit pe El. Cum poți aștepta să culegi, de unde nu ai semănat? Cum poți aștepta ca Dumnezeu să îți ajute, când tu l-ai părăsit? Nu toți cei ce zic, Doamne, Doamne, vor intra într'u împărăția cerurilor.

Fărcaș Petru com. Urzani

„ANTONESCU

Mareșal al României

și

Conducătorul Statului“.

Asupra raportului Domnului Ministru Secretar de Stat la Departamentul Apărării Naționale și a Domnului Subsecretar de Stat al Aerului cu Nr. 147/1941.

În baza dispozițiilor Decretelor Legi Nr. 3050 din 6 Septembrie și Nr. 3072 din 7 Septembrie 1940;

AM DECRETAT ȘI DECRETĂM:

Art. I. Pe temeiul art. 69—78 din legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică din 30 Octombrie 1864 cu modificările aduse prin legea pentru modificarea și abrogarea unor articole din legea de expropriere pentru cauză de utilitate publică din 5 Februarie 1937 se declară de utilitate publică lucrările de interes militar executate în hotarul orașului Blaj, în care scop se expropriază suprafața totală de 8.7770 Ha.

Numerile topografice, întinderea, proprietarii precum și prețul de expropriere oferit de Stat sunt cele arătate mai jos și anume:

1. Parcela Nr. 53, propr. Composesorului Blaj, indicat în plan prin Nr. top. 351/1, în suprafață totală de 7.4736 Ha., teren arabil, prețul oferit de Stat fiind de Lei 261.576.-
2. Parcela Nr. 49, propr. Composesorului Blaj, în supraf. de 0.4316 Ha., indicat în plan cu Nr. top. 353, prețul oferit de Stat fiind de Lei 15.104.-
3. Parcela Nr. 49, propr. locuitorului Iacob Mendel, domiciliat în orașul Blaj, în supraf. de 0.9347 Ha. Nr. top. 353, iar prețul oferit de Stat fiind de Lei 2254.-
4. Parcela Nr. 47, propr. locuitorului Iacob Mendel, în supraf. de 0.8071 Ha., teren arabil indicat în plan prin Nr. top. 574, prețul oferit de Stat fiind de Lei 20.248.-

Art. II. Ministerul Apărării Naționale, Subsecretariatul de Stat, al Aerului este autorizat să ofere ca preț total al esproprierii de față suma de Lei 307.324, socotindu-se cu 35.000 Lei hectarul și care sumă se va suporta din Fondul Național al Aviației.

Art. III. Domnul Ministru Secretar de Stat la Departamentul Apărării Naționale și Domnul Subsecretar de Stat al Aerului este însărcinat cu executarea acestui Decret.

Dat în București la 23 Ianuarie 1942.

Mareșal al României

și

Conducătorul Statului:

Ministrul Apărării Naționale

Subsecretar de Stat,

General de Divizie,

pt. conformitate

Lt. Cdr. Bratu

Nr. 223

21 (1-1)

Poșta gazetei

Pr. Iosif Chirvai, Muntele Băișoarei. Vă mulțumim pentru propaganda ce ni-o faceți. E înverdat că multe gazete ne întrec prin ieftinătate, fiindcă aceluși la spate pungi pline, nu ca a noastră. Noi trimitem numai din abonamente, ceea ce nu prea se întâmplă la celelalte gazete.

Păr. Hafeșan, Hosman. Cel 11 abonați noștri trebuie să achite fiecare câte 160 Lei pe anul 1942.

Veștemian N. C. 14. Gazeta Vă merge începută cu anul de sf. Paști.

Ioan Suctu 4642. Banii l-am primit în 20 Ian. Senteți achitat pe anul 1942. Dacă doriți calendar grațios trebuie să primim banii până la 31 Dec. 1941.

A. Rusu preot. Abonatul Nr. 4216 pe anul 1942 mai are de plătit încă 125 Lei, deoarece a achitat cu mai 50 Lei.

Ioan Aurel Oprean. 10084 Senteți achitat pe anul 1942.

Cantorul român Racoviță. Banii dela abonamentul Todorescu, Jucu și Dvoastră l-am primit. Și se va publica cât de curând la poșta gazetei.

Sotan Ioachim, Șincai—Fănașe. Am reclamat la poștă, că nu vă merge regulat gazeta. De acolo ni s'a răspuns că vă merge regulat. În caz că totuși nu primiți, scrieți-ne, ca să-le putem arăta.

Moise Tauber — Tohanul Vechiu. Acelaș răspuns și D-Voastre.

Chităm cu mulțumită următoarele sume:

Beraru Gh. 984 Lei 200, R. S. Morariu 7215 Lei 200, Pr. D. Trifu Lei 1800 pentru nr. 2289, 2656, 6912, 6978, 9055, 9056, 9057 și 9618. Pr. A. Fărcașu Lei 1200, pentru nr. 695, 10869 și C. 356. Neamț I. 206 Lei 200, Șt. Tomuța 970 Lei 300, Ștef I. 9488 Lei 200, Jiva I. 10773 Lei 227, Ieran 8005 Lei 300, D. Demăneș 5701 Lei 350, Grecu B. 4520 Lei 200, Boclat D. 534 Lei 200, Dr. Șt. Banfi 1896 Lei 300, Trifan N. 7854 Lei 200, Ionescu A. 7723 Lei 200, M. Susan C. 276 Lei 200, P. Murariu 10286 Lei 225, P. Fieșeriu 7884 Lei 170, A. Toader 5107 Lei 200, Pr. Gr. Sanislav 4599 Lei 200, Lazar V. 2084 Lei 200, Prot. Gh. Medoia 603 Lei 200, Șt. Țarină Lei 882 pentru nr. 10877, 7113, 7114 și 7115, I. V. Albini 1748 Lei 500, Pr. Tr. Maier C. 332 Lei 200, P. I. Muntean Lei 321 pentru nr. 10537, 10538 și 10539. Of. par. rom. u. Siria, 10.709 Lei 200, P. Zinveltu 450 Lei 175, I. Lupu 923 Lei 330, S. Trif 5572 Lei 200, V. Moldovan 6741 Lei 190, Morariu I. 11027 Lei 100, V. Sârbu C. 282 Lei 4800.